

[Indenrigsministeren.]

saadant Erfaringsmateriale, at det nu skulde være muligt at tage nogle yderligere Skridt paa Vejen ved at rette de Mangler ved den gældende Lov, som nu kan erkendes.

I sin Opbygning følger det Lovforslag, jeg her fremsætter, det samme System, som er angivet i Loven af 1925, bl. a. ogsaa deri, at Bestemmelserne om Byplanens tekniske Indhold er meget mindre specificerede end f. Eks. de tilsvarende svenske Bestemmelser, hvorved man navnlig skulde opnaa større Mulighed for at afpasse de forskellige Planers Indhold efter de varierende stedlige Forhold og Behov.

De væsentlige Nydannelser i Forhold til den gældende Lov er følgende:

Det foreslaas i Forslagets § 1, 1ste Stykke, at den stadfæstende Myndighed overgaar til Ministeriet i alle Tilfælde og altsaa ogsaa for Landkommunerne, for hvis Vedkommende det nu er Amtsraadene, der stadfæster. Allerede under Forberedelserne til Loven af 1925 var der Tvivl om, hvorvidt man skulde henlægge denne Myndighed til Amtsraadet. Naar det skete, var det bl. a. ud fra den Betragtning, at Byplanerne i meget stort Omfang vilde lægge Hovedvægten paa Vejnettets Udformning, og at Amterne paa dette Punkt i Amtsvejvæserne raadede over en betydelig Sagkundskab. Det er naturligvis ikke Meningen med den foreslaaede Forandring, at man vil unddrage Amtsraadet Indflydelse paa Behandling af Byplansager paa Landet, og man forventer, at man derigennem fortsat kan drage Nytte af Amtsvejvæsernes ubestridelige Sagkundskab paa dette Omraade. Imidlertid vil man maaske nu lægge noget mere Vægt paa Byplanernes Funktion i Henseende til Regulering af Bebyggelse, og paa dette Punkt maa det anses for mere tvivlsomt, om Amtsvejvæserne raader over tilstrækkelig Sagkundskab, som Ministeriet derimod snarere kan skaffe sig.

Der er endvidere i § 1, 2det Stykke, foreslaaet Adgang for Ministeriet til i visse Tilfælde at give en Kommunalbestyrelse Paalæg om at udarbejde og gennemføre en Byplan. Særlig i Forbindelse med større Statsanlæg, eller naar i øvrigt udpræget almen Interesse gør en Regulering paa krævet, maa det synes rimeligt, at der gives Staten Myndighed til at meddele et Paabud herom. Princippet er ikke ukendt i den gældende Lov, hvorefter der i Tilfælde af Uoverensstemmelse mellem Nabokommuner om Regulering af Grænseomraader kan paalægges en Kommune tilsvarende Byplan-

bestemmelser. Mange vil utvivlsomt mene, at Bestemmelsen ikke er vidtgaaende nok, men at der burde indføres en almindelig Pligt for Kommunerne til at fastlægge Byplanerne. Jeg maa dog mene, at det dels er tvivlsomt, om et saa gennemgribende Brud med den bestaaende Tilstand, hvorefter Byplanlægning i Princippet er en frivillig Sag, er naturligt, dels at det maa synes rimeligt, at man først indvinder yderligere Erfaringer om den nye Lovs Egnethed i Praksis, forinden man gør dens Anvendelse til en ubetinget Pligt.

Bestemmelsen i § 2 om Byplanens tekniske Indhold er noget mere specificeret end efter den gældende Lov, saaledes at man ikke blot bevarer de nugældende Regler om Planlægning af Veje, saadan som det sker i § 2 Nr. 1, og af forskellige Bygeomraader efter Bebyggelsens Art som i Nr. 5, og lidt nærmere specificerer Myndigheden i disse Henseender, bl. a. i Henseende til at fastlægge facadeløse Veje, som det sker under Nr. 1, men endvidere aabner Adgang til at træffe regulerende Bestemmelser om Bygegrundenes Størrelse og Udstrækning som under Nr. 6, samt til at regulere ikke blot ud fra praktiske, men ogsaa ud fra mere skønhedsbestemte Hensyn, og saavel til Sikring af fremtidig Bebyggelses Udformning, som det sker under Nr. 8, som til Bevarelse af bestaaende Kvarterer af særlig værdifuld Karakter, som det sker under Nr. 9. Denne sidste Bestemmelse under Nr. 9 tilsigter selvfølgelig ikke nogen Konkurrence med Bygningsfredningen, idet Bestemmelser af denne Art ikke netop skulde gaa ud paa at bevare eksisterende Bygninger, men at sikre Indseende med, at de i øvrigt naturligt begrundede Nybygninger eller Ombygninger inden for Omraadet sker i Overensstemmelse med dettes hidtidige Karakter.

Endelig skal der kunne gives Bestemmelse om Bygningers Beliggenhed og indbyrdes Afstand, som under Nr. 7, hvorefter ogsaa Regulering af ældre tætbebyggede Kvarterer skulde kunne forberedes.

For at fremme den meget vigtige tidlige Planlægning af et endnu ikke bymæssigt udviklet Omraade foreslaas i § 3 en særlig Form for Planer, der betegnes som Markplaner. De adskiller sig fra Byplaner væsentligst i kvantitativ Henseende, idet de tænkes begrænset til nærmest at angive Hovedveje og Bygeomraader i Hovedtræk; deres Funktion skal være at sikre den fremtidige Udvikling i de store Hovedlinier uden at komme ind paa Enkeltheder af nogen Art, hvoraf følger, at de ikke som egentlige